

Tack! Hjärtligt tack, alla skattebetalare!

Kära kollegor på Riksrevisionsverket (RRV), ärade blivande kollegor på Riksdagens revisorer (RR), bästa genialdirektör!

- Vem har hört **den senaste Norgehistorien**, den om de tokiga svenskarna som ville åka till Oslo?

- Ingen! Jag trodde väl det, för den är ny. Jag fick den från generaltulldirektören Kjell Jansson, men historien kommer från det stora landet i väster; Norge.

- Det var alltså fem värmlänningar, jag tror bestämt att de var från Karlstad. En av dem hade köpt en **Audi Quattro**. Den ville han visa sina kompisar, så han fick köra.

- Vet ni vad en Audi Quattro är? (enstaka JA röster hörs). Det visste jag inte heller tidigare, men nu vet jag att det är en 4-hjulsdriven bil från Tyskland. Tyskarna är bra på att göra bilar, men dåliga på marknadsföring. Det kan därför ha varit Audis PR-byrå i Oslo eller Karlstad, som har hittat på historien som en samrt reklam för Audi Quattro.

- Är det någon här som är från Karlsatd? (JA ropar ett 20-talet revisorer från RRV:s lokalkontor). Och som har en Audi, en Audi Quattro, och som nyligen har varit i Norge? (nu ropar inte någon längre JA)

- Ingen! Jag skall i alla fall fråga generaltulldirektören om det inte var fem svenska revisorer som blev stoppade tullen.

- Mittåt! I varje fall när värmlänningarna kom fram till den norsk-svenska tullen, var det en pigg norsk tullare, som sporde:

- *Har dere nåe å fortolle?*

Det hade dom inte, och tullaren troddedem, för de såg hederliga ut. De såg ut som svenska revisorer. Men då han tittade in i bilens utbrast han förvånad:

- *Men dere er jo fem i bilen! Da kan dere ikke köre inn i Norge. En av dere må gå ut!*

Jo, det är sant! Den norske tullaren hävdade att man bara fick vara fyra i en Audi Quattro. – **Quattro** betyder fire på italiensk, det skjønner dere vel. **Man kan ikke vaere flere enn fire i en Audi Quattro!**

Värmlänningarna skrattade. De trodde att tullaren bara skojade med dem, så där som värmlänningar brukar göra. Men när han upprepade att ”*man kan ikke vaere flere enn fire i en Audi Quattro*” och vägrade att låta dem köra vidare, surnade de till. Det hjälpte inte. Det gör det sällan, i synnerhet inte i

Norge. Och de hjälpte inte heller att de sa att de kom från Värmland, från RRV:s kontor i Karlstad. Till slut blev revisorerna rosande rasande och krävde att få ”*snakke med sjefen*”.

- *Men det går slett ikke. Her er det jeg, som bestemme nemlig!. Nei, nei, her er det jeg som bestemmer. Og forresten har sjefen akkurat ikke tid nå. Nei, de´ har han ikke. Han er helt opptatt av to italienere. Di prøver å komme in i Norge i en FIAT UNO.*

Hur många Riksrevisorer går det att få in i en FIAT UNO? Och många går det att få in i ett rum på Östermalm? Den frågan fick jag för några dagar sedan från min fackliga organisation. UNO eller QUATTRO? - Nej, det var inte så facket frågade, utan de undrade om jag ”ville ha min arbetsplats i ett rum som jag delar med en eller flera andra eller om jag ville ha ett eget rum”. Som individualistisk ekvilibrist svarade jag NEJ på båda alternativen.

Jag skrev: *Jag behöver inte någon arbetsplats alls på Riksrevisionen, utan att jag kan jobba hemifrån. På kontoret behöver jag bara tillgång till ett sammanträdesrum. Jag försöker att vara ute på fältet så mycket som möjligt och när jag är på kontoret kan jag sätta mig med en portabel dator i vilket rum som helst. Jag avstår också gärna från **fruktkorgar**, fester och all vår dyra administration och överbyggnad. Jag vill istället att vi använder våra pengar till ett utåtriktat och utvecklande arbete och till en och främjande ”**fruktbar**” revision. Och gärna också till bättre löner, så att vi inte behöver tränga in oss i en Fiat Uno, då vi hälsar på våra norska kolleger. Om jag måste ha en arbetsplats på verket, vill jag **dela rum med Riksrevisorerna**. Särskilt viktigt är det om de tre riksrevisorerna placeras på ett exklusivt direktionsplan. Om jag finns där, kommer de nog inte att isolera sig. Riksrevisorerna kommer nog att tycka att det blir lugnare att gå ut på avdelningarna och träffa sina medarbetarna, istället för tvingas lyssna på alla mina nya idéer och förslag.”*

Allt det här skrev jag i mitt enkätsvar till facket. Jag hoppas att förhandlingarna om rummen på Östermalm nu är klara, så att jag inte blir anklagad för vara osolidarisk med dem som vill ha bättre rum istället för bättre lön.

RR:s och RRV:s främsta uppgift är att genomföra granskningar som leder till förbättringar. Det är viktigt att vi i den nya myndigheten verkligen koncentrerar oss på produktionen. Det tycker jag att ni har gjort bra på RR. De rapporter som ni kommit med under senare tid håller, anser jag, generellt sett hög kvalitet; fullt i klass med RRV:s. Ni har verkligen spottat up er. Det säger jag inte för att nedvärdera min egen organisation, utan för att peka på nyttan av konkurrens.

- På RRV har vi inte kunnat slå oss till ro med vad vi gjort tidigare, utan vi måste ständigt förbättra oss. Inom effektivitetsrevisionen, som ju är den avdelning på RRV som ju mest liknar RR, tog jag för några år sedan fram förslag till hur vi skulle kunna höja kvaliteten och produktiviteten i vårt projektarbete. Jag tyckte att de förslagen var mer angelägna än att satsa på

det ”Byggverk”, som då alla skulle vara med i. Att med hjälp av en massa konsulter och egna arbetsinsatser bygga om och snygga upp fasaden på vårt 14-våningshus på Drottninggatan, ansåg jag inte ingick i RRV:s kärnverksamhet.

Jag vet inte om det var på grund av min kritik, men plötsligt blev väldigt tyst om ”Byggverket”. De flesta har väl redan glömt det projektet eller velat glömma det. Sedan kom förslaget om samgående med RR, och nu har vi ett nytt, ännu större ”Byggprojekt” på gång.

Jag är dock mycket positiv till sammanslagningen av RR och RRV. Jag är bara orolig för att bygget kommer att kosta för mycket. Jag tillhör dem som redan på 1980-talet, dvs. långt innan Hjalmarssons och Larssons utredningar var påtänkta, ansåg att det vore bra att slå ihop de båda statliga revisionsorganen. Den enda egentliga nackdelen med en fusion är att konkurrensen försvinner. Det är kanske därför som Riksdagen i sin visdom har beslutat att det skall finnas tre Riksrevisorer.

Intern konkurrens hoppas jag skall leda till en vital verksamhet, så att inte pengar försvinner i administration och onödig byråkrati. Vi får inte glömma att vi arbetar på uppdrag av medborgarna. Vi måste jobba målinriktat. Viljan att uppnå resultat måste styra vårt arbete, inte olika detaljregler och revisionsnormer. Vi måste också vara flexibla och pragmatiska, så att vi inte uppfattas som norska tullare, utan som moderna, serviceinriktade svenska statstjänstemän.

- Med detta tal, som blev lite längre än det Johan Hellstrand höll efter förra festen, ber jag att få tacka för maten. Johans långa tacktalsversion, som var hämtad från hans studietid i Lund; löd: ”*Ett hjärtligt tack för maten*”.

”**Äntligen**”, var det någon här vid bordet som viskade. Ja, här skulle jag egentligen ha slutat, men plötsligt kom jag att tänka på den gamla goda tiden, dvs. de år på 1900-talet då företagen hade gott om pengar och kunde bjuda på lika flotta fester, som här i kväll. En vän till mig, Lars Grönberg, som då var VD på Rank Xerox, brukade också tala länge. Min namne slutade alltid med att säga ”*Tacka inte mig, tacka våra kunder*”.

- Så därför säger jag nu inte tack till Inga-Britt Ahlenius, utan tack kära skattebetalare. Förresten tycker jag att allt här i kväll har varit så bra, att vi till och med kan dra till med den långa versionen: ”**Hjärtligt tack, alla kära skattebetalare!**”

Lars Markstedt, tal på Hotel Anglais, Stockholm den 10 december 2002